

Hvězdička Valentýna z konce vesmíru

Na samém konci vesmíru, kam oko ani dalekohled nedohlédne, bydlela úplně malá hvězdička. Neměla ani jméno, jak byla malinká a zapomenutá. Kroužila na své oběžné dráze kolem svého malého modrého slunce a nudila se. Tak to šlo mnoho světelných roků.

Hvězda byla stále stejná. Stejně kulatá a stejně malá. To proto, že hvězdy nerostou. Prostě se narodí už velké a právě tak velké zůstanou celý svůj dlouhý život. Ale tahle hvězdička byla nejen stále stejně velká, ale také stále stejně zapomenutá. A protože už obíhala stejnou drahou svého koutu vesmíru svého slunce celé ty světelné roky, začala se nudit. A nudila se čím dál víc. A čím víc se nudila, tím víc přemýšlela. „Co já bych tak podnikla. Jak já bych si s někým ráda hrála. Nějak si to tu zpestřila. Zkrátila si dlouhou chvíli.“

Ale široko daleko bylo jen modré slunce. A to přeci s hvězdami nikdy nemluví a ani nesmí mluvit. A pak už byl jen černočerný vesmír. A tak dny plynuly a nic se nedělo. A protože se nic nedělo, bylo všechno ve svých kolejích a hvězdičce nezbylo než poctivě obíhat své slunce.

Až jednoho dne se v jednom koutu černé vesmírné tmy objevilo něco zvláštního. Nejdřív to byla taková zlatá tečka. Ale už zanedlouho byla z tečky spíše taková malá šmouha. A ta se stále zvětšovala a zvětšovala. Byla to bláznivá vlasatice Kometa Letora. Už zdálky si smutné hvězdy všimla a namířila si to přímo k ní. „Ahoj!“ křikla vesele a obíhala kolem hvězdy a prohlížela si ji. Hvězdička se zarazila: „Ahoj,“ a dodala jako správně vychovaná hvězda, „já jsem Hvězda.“ „Já jsem Kometa Letora!“ kroužila vlasatice, protože komety už jsou takové. Nikdy chvíli nepostojí v klidu. „Ty jsi tu nová, vid’? Když jsem tudy letěla naposled, tak tady bylo úplně pusto. Jen slunce a tma.“ zasmála se Kometa. „Pusto je tady pořád. A taky je tu nuda,“ povídá Hvězda a postěžovala si ještě: „Já jsem tu sama víš. A je mi tu smutno, že nemám kamarády.“

Vlasatice hodila hlavou, prohlédla si hvězdu ještě jednou dokola a pak povídá: „Staň se taky kometou! Polet’ se mnou, uvidíme spolu neznáme kraje a končiny. Už nikdy nebudeš sama!“ A tu se poprvé ozvalo moudré modré slunce: „Letoro, to nemůžeš! Bláznit malým hvězdám hlavu, aby se staly kometami. To by ten vesmír vypadal, kdyby si každý dělal, co ho napadne. Pamatuj si, vesmír má své zákony a ty jsou platné pro každého bez rozdílu! Ty jsi kometa, ona je hvězda. A tak je to správné.“

A Kometa Letora to uznala. „Nemohou být všichni kometami,“ a snažila se hvězdu utěšit: „Vlastně je to moc důležité.“ „Ale já se nezlobím. Nechci být kometou. Víš, je tu nuda, ale jsem tady doma,“ podala kometě ruku. „Třeba si spolu uděláme někdy o prázdninách výlet tady po okolí. Zastav se tady zase až poletíš kolem.“ Letora se rozloučila a už už by letěla dál a tu se plácla do čela: „Víš co, já Ti přece jen něco dám. Dárek! Ten nejkrásnější. Dám Ti jméno. A až poletím příště kolem, zavolám na Tebe.“

A od té doby se malá hvězdička jmenovala Valentýna. Je to vznešené jméno, to nejlepší a nejkrásnější pro hvězdu z konce vesmíru.

Otázky k pohádce:

O kom vypráví pohádka? Kde bydlela hvězdička? Kolem čeho obíhala hvězdička mnoho světelných roků? K čemu kometa nabádala hvězdičku? Jaký dárek dala kometa hvězdičce?